

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,

JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος, τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν. — Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι 40 δραχμ. κατ' ἔτος προπληρωτέα. — Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρήσεων εἶναι εἰσὶναι 30 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ φύλλου, καὶ 12 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ Παραρτήματος. — Ἡ συνδρομὴ γίνεται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸν ἑργαστήριον ἐντὸς τοῦ Καταστήματος, τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τῶν Ταχυδρομικῶν Διευθετησέων τῶν Β. Ἐφημερίδων· εἰς δὲ τὰς ἑπαρχίας παρὰ τοῖς Διοικηταῖς τῶν ταχυδρομικῶν, καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῖς Κυρίοις Ἑλλήνων Προξένους.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 de par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les suppléments. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 Φεβρουαρίου 1840.

JEUDI, 20 Fevrier 1840

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

ΑΘΗΝΑΙ, τὴν 7 Φεβρουαρίου 1840.

Εὐχαρίστως βλέπομεν ὅτι ἀπὸ τίνος καιροῦ τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν πράγματα ἔλαβον μορφὴν εὐμενεστάτην πρὸς τὰ ἀληθῆ τοῦ Κράτους συμφέροντα· ἀπανταχοῦ ἡ κοινὴ ἡσυχία στερεοῦται, καὶ μετὰ τὰ τελευταῖα μέτρα ὅσα ἐλήφθησαν κατὰ τῆς ληστείας, εἶναι πιθανότατον ὅτι ἐγγίζομεν τέλος εἰς τὴν θεραπείαν καὶ ταύτης τῆς ὀδυνηρᾶς τῆς κοινωνίας μας πληγῆς.

Ἐὰν ρίψωμεν τὰ βλέμματά μας ἐπὶ τοῦ περιοδικικοῦ τύπου παρατηροῦμεν σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τε τοὺς λόγους καὶ τὰς ιδέας του, μεταβολὴν προδήλως ἐμφανίζουσαν ὅτι ἡ περωτισμένη τῶν ἀνθρώπων τάξις θαρρεῖ καὶ ἐλπίζει πολὺ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων· ἂν δὲ ὑπάρχωσιν εἰσέτι ἐφημερίδες τινὲς ἐπιμένουσαι πού καὶ πού εἰς ἀποκλειστικὰς τινὰς ιδέας, ἡ διαγωγὴ αὐτῶν δὲν χρησιμεύει εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ μαρτυρῇ πόσον τὸ ἔθνος εἶναι ἤδη μακρὰν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὰ τοιαῦτα φρονήματα εὐρίσκον ὁπαδοὺς παρ' ἡμῖν καὶ πόσον ἡ κοινὴ γνώμη ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα σπαράγματα τῶν τελευταίων κομματικῶν λειψάνων.

Τέλος· ἐὰν ρίψωμεν τὰ βλέμματά μας ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, εὐρίσκομεν καὶ αὐτὴς τεκμήριον τῶν ἀγαθετέρων ἐλπίδων εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁποίαν διώκονται αἱ γεωργικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις.

Οἱ τόσον καλοὶ οὗτοι οἰωνοὶ καὶ ἡ τόσον εὐτυχὴς αὕτη κατάστασις διαφωνοῦσιν ἤδη πρὸς τὴν ἀνθυγιάν καὶ δυσαρέσκειαν ἥτις πρὸ τίνος καιροῦ παρατηρεῖτο ἐνίοτε καὶ ἐνισχύουσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μ. εἰς τὴν ἀγαθοποιὸν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὰ πράγματα καὶ προθυμοτέραν αὐτὴν καταστατοῦσι πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ μεγάλου ἔργου, τὸ ὅποιον προτίθεται καὶ τοῦ ὁποίου τὰς προόδους βλέπομεν καθ' ἡμέραν.

Εἶναι ἀναμφιβόλως ἐλπίς ὅτι τὸ ἔθνος δὲν θέλει πλέον ὀπισθοδρομῆσαι εἰς τὸ στάδιον τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως ὅπου ἡ θεία πρόνοια τὸ καθοδηγεῖ καὶ εἶναι πασιφανὲς εἰς τε τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν του ὅτι τὸ Κράτος ἐφάσκει ἤδη εἰς τὴν πολυπόθητον ἐκείνην εἰσὶν καθ' ἣν μόνον τα θετικὰ συμφέροντα δύνανται νὰ κινήσωσι τὰ πνεύματα καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Κυβέρνησις ὅθεν ἀσμένως βλέπει φθάσασαν τὴν ὥραν ὅτε δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν χειραγωγίαν τῶν γενικῶν καὶ ἰδιωτικῶν συμφε-

INTERIEUR.

ATHENES, le 19 Fevrier 1840.

C'est avec satisfaction que l'on remarque depuis quelques-temps, combien, à l'intérieur, les circonstances ont pris un aspect favorable aux vrais intérêts de l'état. De tous côtés la tranquillité publique s'affermi, et depuis les dernières mesures adoptées par le gouvernement contre le brigandage, ont est fondé à croire que cette plaie si douloureuse de notre société touche à son entière guérison.

Si l'on jette les yeux sur la presse périodique on y remarque une modification notable dans le langage, et une modération d'idées qui traduit évidemment les espérances de la classe éclairée, la confiance en la direction imprimée aux affaires de l'état, et si l'un ou l'autre de nos journaux s'obstine encore ça et là, à la répétition de quelques sentimens exclusifs et arriérés, il n'en résulte pour l'observateur que l'occasion de remarquer combien la nation est loin maintenant des circonstances dans lesquelles ces sentimens trouvaient de l'écho en Grèce, et combien l'opinion publique oppose de froideur et d'indifférence aux dernières tentatives des derniers restes de l'esprit de parti.

Enfin, si l'on jette les yeux sur les classes laborieuses, l'on est frappé de la physionomie pleine de confiance et d'espoir qu'elle présente, dans l'ardeur avec laquelle elle dirige ses efforts et son activité vers les travaux de l'agriculture et de l'industrie.

Ces présages heureux et ces indices d'une situation conforme aux désirs nationaux, font déjà contraste avec l'espèce d'inquiétude et de malaise qui, il y a quelque tems, se manifestait assez fréquemment, et le gouvernement de S. M. a déjà pu apprécier la direction qu'il est convenable de donner aux divers élémens de l'activité publique.

Le gouvernement a renouvelé dans les manifestations éloquentes de la satisfaction générale, les forces nécessaires à la continuation de la grande œuvre qu'il a mission d'accomplir, et dont, de jour en jour, on aime à signaler les nouveaux progrès.

Certes, l'on a assez de puissantes raisons pour espérer que dorénavant la nation ne peut plus dévier de la carrière que ses destinées lui ouvrent dans le monde moral et politique, et il

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ τῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ παρασκευῆς καὶ ἐμπορίας τῶν βιβλίων.

Οἱ Ῥωμαῖοι διέκρινον τοὺς librarii ἤτοι ἀντιγραφεῖς βιβλίων ἀπὸ τοὺς bibliopoleae, βιβλιοπώλας, καὶ ἐπὶ τινὲς εὐχρίσαν τὰς δύο ταύτας ἐκφράσεις· ὠνόμαζον δὲ τοὺς πρώτους καὶ antiqnaarii, διότι ἀντέγραφον ἀρχαῖα συγγράμματα καὶ amanuenses καὶ ὅτι ἡ ἀντιγραφή ἐγένετο διὰ χειρὸς· εἶναι γνωστὸν ἤδη ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐγίνωσκον εἰδὸς τι στερεοτυπίας, καὶ οὕτως καὶ τὴν τῆς στενογραφίας τέχνην τῆς ὁποίας ἐφευρετὴς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς Ἑννιος· εἶναι δὲ οἱ ἀντιγραφεῖς ἦσαν δοῦλοι οἵτινες ὁμῶς εὐχαριστήσαντες τοὺς κυρίους τῶν καὶ ἀξιοθνήσκοντες τῆς εὐνοίας αὐτῶν ἐπετύγγανον πάντοτε τὴν ἀπελευθερώσιν των, ἂν καὶ ἐξηκολούθουν συνήθως νὰ διαμένωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των λαμβάνοντες πολλὰς περιποιήσεις· οὕτως ὁ Κικέρων ἠξίωσε τῆς φιλίας του τὸν ἀπέλευθερόν του Τίρωνα εἰς ὃν μάλιστα ἐνεπιστεύθη καὶ τοῦ υἱοῦ του τὴν ἀνατροφήν. Οἱ πλούσιοι καὶ πεπαιδευμένοι πολῖται ὅσοι ἤσυχοντο περὶ τὰ γράμματα διετήρουν πολυάριθμον ἀντιγραφὴν χορίαν ἀσχολουμένων κυρίως εἰς τὴν ἀντιγραφὴν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων· εἶναι οἱ ἐπίσημοι ἄνδρες ἐθεώρουν καύχημά των νὰ ἔρρωσι λαμπρὰς βιβλιοθήκας καὶ ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοὶ ὡς τοιαύτας τὰς τοῦ Σύλλα, τοῦ Ἀττικίου, τοῦ Λουκίου καὶ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ὅστις ἀνέθεσε τὴν διεύθυνσιν τῆς βιβλιοθήκης του εἰς τὸν περιώνυμον Οὐάδριον, ἅμα δὲ καὶ ἐξένειν εἰς τὴν οἰκίαν του φιλοφρονέσαστα τὸν περίφημον νομοδιδάσκαλον Λάβειον, μὴ δυνάμενον καθὼ Γαλάτην καὶ ἀλλοδαπὸν νὰ διδάσκῃ δημοσίᾳ εἰς Ῥώμην. Πολλοὶ μετὰ τῶν ἀντιγραφῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἦσαν, ὡς συμβαίνει καὶ τὴν σήμερον ἀμαθεῖς καὶ ἐξωγράφον τοὺς χαρακτῆρας τῶν συγγραμμάτων χωρὶς νὰ κατανοῶσι παντάπασιν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Μετέρχοντο δὲ καὶ γυναῖκες τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, μάλιστα κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ ὅτε παρὰ πάσῃ ἐκκλησίᾳ διετέλουν ἀρεταὶ νέαι παρθένοι ἀσχολούμεναι νυκθημερὸν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ Πατέρων καὶ

μόλις ἐπαρκοῦσαι διὰ τὴν ὥς τῶν ἐκ καταδιώξεων τοῦ τότε καιροῦ συνεχῆ ἐξαρτάνισιν μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν βιβλίων τούτων· ὁ Ὀριγένιος μόνος ἐνησχόλει εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκτὸς ἄλλων ἐργατῶν, ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα κόρας αἵτινες τὸν ἐβοήθησαν νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἀντίτυπα τῆς βίβλου τὴν ὁποίαν ἀνεθεώρησε καὶ μετέφρασε καθ' ὁλοκληρίαν· λέγει δὲ ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ ἐξεπλήρουν μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας τὸ δύσκολον αὐτῶν ἔργον.

Ἡ βιβλιομπορία ὁποῖαν σήμερον τὴν ἐννοῦμεν δὲν ἀνεπτύχθη εἰμὴ ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατορίων καὶ μόνον ἀπὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς οἱ μετερχόμενοι αὐτὴν ἀπέτελεσαν ἰδιαιτέρον σωματεῖον, σύλλογον ἐμπορικῶν ἔχοντα τοὺς κανόνας καὶ τὰ προνόμια τοῦ σαφῶς διαγεγραμμένου εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Νομοθεσίαν· εἰς διάφορα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μέρη ὁ περίφημος Κουντιλιανὸς προτρέπει τὸν φίλον του βιβλιοπώλην Τρίφωνα ὁμομαστότατον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ μὴ παραδίδῃ εἰς τὸ κοινὸν εἰμὴ καλὰ καὶ πρὸ πάντων ὀρθῶς γεγραμμένα συγγράμματα· ὁ Τρίφων αὐτὸς πλουσιώτερος ἢ καὶ ἱκανώτερος τῶν συναδελφῶν του ἐλάμβανε τοὺς ἀντιγραφεῖς αὐτοῦ μετὰ τῶν μύλλον πεπαιδευμένων καὶ ἱκανῶν καὶ μὲ βαρὺ χρυσίον ἠγόραζε τὴν σύμπραξίν των· ἦτον ὁ Βαλλατίνος ἡ ὁ Κόττας τοῦ αἰῶνός του, ἀλλὰ καὶ πόσον ὑψηλὴν ἰδέαν εἶχε περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ! Τὸ ἔθιμον τοῦ νὰ ἀνταμοιβῶνται ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων ὁ ζῆλος καὶ ἡ φήμη τῶν ἐκδοτῶν διὰ τίτλων δὲν εἶχεν ἔτι εἰσαχθῆ· ἀλλ' ὁ Τρίφων, κινούμενος ἀπὸ κενοδοξίας ὑπερβολὴν τὴν ὁποίαν ἀπαντῶμεν ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς νοημονεστέρους ἀνθρώπους, ἐτίτλοφόρῃσεν αὐτὸς ἑαυτὸν ὁκτωριᾶ ἀντιγραφῆα, doctor librarii.

Ἄπαντα σχεδὸν τὰ ὁπωσοῦν λόγου ἄξια συγγράμματα ἀντεγράφοντο εἰς παρασκευασμένα δέρματα προβάτων ἢ αἰγίσκων, τὴν λεγομένην παρ' ἡμῖν περγαμηνὴν (pergamena). Τὰ δέρματα ταῦτα ἔχοντα δεκαπέντε περίπου δακτύλων πλάτος ἐπὶ εἰκοσιπέντε μήκους, ἦσαν κολλημένα καὶ ἐβράμμένα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐκάς ἡ δὲ σελὶς γεγραμμένη ἐφ' ἐνὸς μόνου μέρους ἀπετέλει τετράπλευρον τόσου μήκους ὅσον τὸ πλάτος τοῦ δέρματος. Τὰ δέρματα γραφέντα ἀπ' ἐπιδερμῶν τοῦ

ρόντων τὰ αἰσθήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀμεροληψίας τὰ ἐμπνέοντα τὸν σεπτὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἑλλήνων πρὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς ὑπάρχουσιν τοῦ καὶ πρὸς ὅλα τὰ νόμιμα αὐτῶν συμφέροντα.

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ Κύριος Μάρκος Γιραρδίνος, ὅστις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος περιῆλθε τινὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἔλαβεν ἐσχάτως ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ ἐντὸς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου περὶ τῆς καλῆς κατὰ τὰς εἰρήνης καὶ τῶν συνεχῶν αὐτῆς προόδου. Μεταξὺ ἄλλων ἀπέδωσε καὶ πολλοὺς ἐπαίνους εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν τῆς ἐν Πειραιεὶ ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, προσθέσας, ὅτι ἡ Γαλλία πρέπει νὰ δώσῃ ἐλευθέραν κοινωνίαν εἰς τὰ ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενα πλοῖα, ἅμα ὀργανισθῇ ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία τῆς Σύρου μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐγειρομένου ἐκεῖ λοιμοκαθαρτηρίου.

Εὐχριστῶς κοινοποιούμεν ταῦτα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν βλέποντες ὅτι ἀναγνωρίζονται καὶ εἰς τὰ ἐξω μέρη αἱ ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ λαοῦ προσπάθειαι τῆς Κυβερνήσεώς μας, καὶ μάλιστα εἰς κλάδον, τοῦ ὁποίου ἡ τελευτοποίησης θέλει ἀπαλλάξῃ τὴν ναυτιλίαν μας ἀπὸ τὰ περιστέλλοντα αὐτὴν εἰσέτι προσκόμματα.

Πολλὰ τῆς Εὐρώπης ἐφημερίδες καὶ ἰδίως μία ἐφημερίς τῆς Τεργέστης ἐδημοσίευσαν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς μας καταστάσεως εἰδήσεις δυναμένας νὰ προσενηύσωσι ἀνταρξίαν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ὁποίας νομίζομεν χρέος μας ν' ἀποκρούσωμεν, διαβεβαιούντες μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον ὅτι οὐδεμίαν στιγμὴν δὲν διαταράχθη ἡ ἡσυχία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις μας εἶναι ὡς οὐδαμῶς τῆς γῆς ἐξασφαλισμέναι.

Λυπούμεθα δὲ βλέποντες ἐμβριθεῖς ἐφημερίδας παραδεχομένας μὲ τόσῃ ἀπερίσκεψιν τόσον ψευδεῖς καὶ γελοίας εἰδήσεις.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Ο ΑΙΩΝ.

Ἡ ἐφημερίς αὕτη κατήντησε μὲ τὴν ἀλήθειαν γελία διὰ τὸ πείσμα τῆς εἰς τὸ νὰ παρεξηγῇ τὴν φιλοφρόνησιν ἑταίρειαν κατὰ τὴν φαντασίαν αὐτῆς. Λαγρόναι φαίνεται ὅτι τὸ πᾶν ἔχειν ἰσοδυναμεῖ συνῆθος μὲ τὸ οὐδὲν ἔχειν. Ἀλλως τε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀκολουθήσωμεν τοῦ λοιποῦ τὸν Αἰῶνα εἰς τὸ στάδιον τῶν σκιμαζιῶν του, ὅπου τὸν θεοαπομνημονεύει ὅτι μόνος θέλει εἶναι καὶ σταδιοδρόμος, καὶ ἀγωνιστὴς καὶ θεατὴς.

Η ΑΘΗΝΑ, Ἀριθ. 688

Ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐκαλεῖ, ὡς λέγει, εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν δι' ἧς καταδικάσθη εἰς 50 ὄρ. πρόστιμον καὶ ἐνὶς μηνὸς φυλάκισιν. Δὲν ἐπιχειροῦμεν τὴν ἀνασκευὴν τῆς καινεφανείας ταύτης ἀπολογίᾳς διότι ἀμφισβόλλομεν ἂν ἡ Ἀθὴναι πεισθῇ νὰ μεταλλάξῃ γνώμην. Τὴν παρατηροῦμεν μόνον ὅτι εἶναι ἐντελὲς μάταιον νὰ παρεξηγῇ τοιοῦτο τρόπον τοὺς κειμένους νόμους, καὶ ὅτι ἡ κοινὴ ὑπόληψις ἡγεύεται νὰ ἐκτιμᾷ καλλίστα καὶ τοὺς νόμους τοῦτους καὶ τὴν ἀκριβὴ αὐτῶν ἐνέργειαν.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Τὰ ἐσωτερικὰ μας, νέα εἶναι εὐχάριστα, καθόσον ἀφορῶσι τὴν κατάστασιν τῆς γεωργίας καὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐργασιῶν. Ἡ κοινὴ ἡσυχία δὲν διαταράχθη ἀπὸ καμμίαν ληστείαν.

— Ἡ ἐπταήμερος κάθαρσις τὴν ὁποίαν ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἔταξεν ἐσχάτως διὰ τὰ ἀπὸ Ἑλλάδος προερχόμενα πλοῖα, ἔπαυται ἤδη.

— Τὸ Ἑλληνικὸν τρεχαντῆρι τοῦ Καπ. Γ. Μελισσοῦ ἐναυάγησεν τὴν γύκατα τῆς 19 τοῦ μηνὸς ταύτου διεσπόμενον ἀπὸ Χαλκίδος εἰς Πειραιᾶ· διεσπώθη ὅμως εὐτυχῶς ὅλον αὐτοῦ τὸ πλήρωμα.

δύο κυλίνδρους κεδρίνου ξύλου, τὸ ὁποῖον ἐποτιμάτο τῶν ἄλλων διὰ τὸ ἀφθονοῦν αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἢ πολυτέλεια ἐστόλιζε μὲ φύλλα πολυτέλεια μὲ Ἰνδικὴν ἀλόνην, μὲ ἐλέφαντα, μὲ βέρβερι, μὲ χρυσόν, καὶ πολυτίμους λίθους· ἐλεφάντινα δὲ πιττάκια φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ συγγραμματος ἥσαν ἀποσπασθέντα εἰς τὰ ἄκρα τῶν κυλίνδρων, τὰ ὁποῖα ἐστοιχίζοντο ἐπὶ θέσεων κατασκευασμένων ἀπὸ ξύλου κεδρίου, ἢ ἄλλα εὐλόγη καὶ ῥητινώδη ξύλα, ἀλλὰ κεχωρισμένα ἀπὸ μικρότερα διαστήματα πρὸς τὴν σήμερον· αἱ βιβλιοθήκαι αὗται ἥσαν ἐποτιμῶν πολλὴ πλεον τῶν ἡμετέρων ἐκτεθειμέναι εἰς τὴν κίνδυνον τοῦ πυρός· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ εἰς τὴν βλάβην διαφόρων ζωύφων. Τελευταῖον οἱ κυλίνδροι αὗτοι δὲν περιείχον ὅσων οἱ ἡμέτεροι τόμοι ὕλην καὶ οἱ 800,000 τόμοι τοῦ Σεραπείου τῆς Ἀλεξανδρείας μολὶς ἀντιστοιχοῦν πρὸς 60,000 νεωτέρων· ἐπὶ πολλὴν χρόνον τῆς 12 Βιβλίας τῆς Αἰνείας ἀπετέλουν 12 τόμους· τὰ δὲ Γεωργικὰ καὶ αἱ Ἑκλογαὶ ἀπετέλουν ἀνὰ ἓνα μὲν τόμον, ἀλλ' ὀγκωδέστατον. Μολαταῦτα οἱ ἀρχαιολόγοι ἀναφέρουσιν ἓνα Ὀμηρον γεγραμμένον ἐπὶ ἐνὸς μόνου κυλίνδρου 140 μέτρων μήκους.

Οἱ ἀρχαῖοι σπανίως μετεχειρίζοντο τὸ ἥδη ἐν χρήσει βιβλίον τῶν βιβλίων σχῆμα μολονότι δὲν ἤγνοον αὐτό, διότι ἐπινοήθη ἀπὸ Ἀτταλὸν τὸ βασιλεῖα τῆς Περγάμου τὸν καὶ τῆς περγαμνῆς ἐφευρετήν. Τὰ ἀρχαιότατα μάλιστα Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ χειρόγραφα φέρουσι τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ ὀλίγα μεταξὺ αὐτῶν εἶναι εἰς σχῆμα κυλίνδρου.

Ὡς ἤδη εἰπομεν, οἱ τόμοι ἐσύγκειντο ἀπὸ πολλὰ ἀποσπασθέντα ἀλλήλοισι φύλλα καὶ συστραμμένα περὶ ξύλον τι ὀνομαζόμενον umbilicus καὶ χρησιμεύον ὡς κέντρον τῆς στήλης τῆς ἀποτελούσης τὸν κύλινδρον· τὸ ἐξω μέρος τῶν φύλλων ἐκαλεῖτο *coronis*· τὰ δὲ ἄκρα τοῦ ξύλου *cornu* καὶ ἥσαν συνήθως φολισμένα μὲ κομήματα χρυσοῦ, ἀργύρου, ἐλεφάντος κλπ. Ἡ λέξις σύλλαβος ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ ἐξω-φύλλου.

Ἐκτὸς τῆς περγαμνῆς οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν τῶν βιβλίων

est évident, pour le gouvernement comme pour la nation, que l'état est enfin parvenu à cette situation tant désirée, et si désirable en effet, où les intérêts positifs seuls ont la puissance d'influencer les esprits et les actions des grecs.

Aussi le gouvernement se félicite-t-il sincèrement de pouvoir désormais appliquer à la direction des intérêts généraux et particuliers, les sentiments de justice et d'impartialité qui animent le souverain à l'égard de tous ses sujets, et à l'égard de tous leurs intérêts légitimes.

On nous écrit de Paris, que M^r. S. Marc Girardin, qui l'an dernier parcourut diverses contrées du Levant, dans son cours d'histoire de la chute du Bas Empire, à l'université, trouva occasion de louer la situation actuelle du royaume Hellénique, tant au point de vue de ses progrès accomplis qu'au point de vue de la direction que suit son développement moral et politique. Entr'autres éloges qu'il donna à l'administration intérieure de l'état, il appuya sur l'organisation du système sanitaire, sur l'ordre et l'exactitude de ce service, notamment au Pirée, et ajouta même que la France devait recevoir les provenances de la Grèce en libre pratique, dès que le lazaret de Syra serait terminé et organisé.

Nous aimons à communiquer au public cette circonstance qui prouve combien, à l'extérieur, on reconnaît les efforts de notre gouvernement en vue d'assurer et d'augmenter le bien être du peuple, et qui concerne surtout une des branches du service public qui est si propre à délivrer notre commerce maritime des obstacles qui s'opposent encore à son extension et à son activité.

Plusieurs journaux européens, et notamment un journal de Trieste, ayant publié sur l'état de la tranquillité publique en Grèce des bruits de nature à inquiéter le commerce, nous devons déclarer, contrairement à tous les on dit dont la presse européenne est devenue si légèrement l'écho, que la tranquillité du pays n'a, ni d'aucune manière, ni en quoi que ce soit, été un seul instant troublée, et que toutes les relations commerciales y sont aussi certaines qu'en aucun pays de la terre.

Nous exprimerons en même tems l'étonnement que nous cause l'obligation ou nous nous trouvons, de démentir les absurdes nouvelles que de graves journaux ont accueillies si inconsidérément et, disons le, si étourdiment.

REVUE DES JOURNAUX.

LE SIÈCLE.

Ce journal devient en vérité d'un si complet ridicule, par l'opiniâtreté qu'il met à vouloir expliquer à sa façon la société philorthodoxe, que nous croyons que tout ce qui nous convient à son égard est de lui faire remarquer que *voilà trop trouver il ne prouve absolument rien*. Nous laisserons donc dorénavant là le Siècle et ses entreprises, dont, en définitive, personne ne s'occupe guère attentivement, depuis qu'il est entré dans cette arène, où bien certainement il ne sera plus suivi par personne.

LA MINERVE.

Par son n°. 690 ce journal fait ce qu'il appelle un exposé devant le tribunal de l'opinion publique d'une affaire qui s'est terminée devant les tribunaux par la con-

καὶ ἄλλας ὕλας ὧν 1. τὸν τῆς Αἰγύπτου Πάπυρον, τοῦ ὁποίου ὅμως ὀλίγα χειρόγραφα ἔφθασαν εἰς ἡμᾶς· 2. τὴν λινὴν θρόνην· τὰ τῶν σιβύλλων βιβλία, πολλοὶ νόμοι, αἱ τῶν αυτοκρατόρων ἐπιστολαί, αἱ συνθήκαι ἐγράφητο ἐπὶ πινάκων περικεκαλυμμένων διὰ τοιαύτης θόνης, καὶ ὀνομαζόμενων libri lintei 3. τὸ σκύτος· τὰ ἐξ αὐτοῦ βιβλία libri in corio λεγόμενα περὶ ὧν λαλεῖ ὁ Οὐλπιανὸς ἐκφυλίων ἐκφυλίων ἀπὸ τινος δερμάτος διαφορά τῶν συνήθων· μεταχειριζόμενων προβατίνων δερμάτων· 4. τὸ ξύλον· τὰ ἀπ' αὐτοῦ βιβλία libri in schedis ἐγράφητο ἐπὶ σανίδων λιανομένων διὰ τῆς ῥυκάνης· 5. ὁ κηρός, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει συχνὰ ὁ Πλάτων· οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέχρουν ἐνίοτε διὰ κηροῦ τὰς σχέδας τῶν διὰ νὰ εὐκολύνωσι τὰ σβέσματα καὶ τὰς διορθώσεις δυσκόλως γινόμενας ἐπὶ τῶν ἀπλῶς ξυλίνων βιβλίων, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦτο ἦσαν ὡς πρὸς τὰ ἀπαιτούμενα κομψότητα καὶ ἀκριβείαν συγγραμμάτων τὰ ὀλιγώτερον κατάλληλα παρὰ τὰ κεκηρωμένα βιβλία, libri ceracei, 6. τὸν ἐλέφαντα· ἐπὶ τῶν ἐλεφαντίνων τούτων βιβλίων ἐγράφητο αἱ πράξεις τῆς Γερουσίας, ἐπιμελέστατα φυλαττόμεναι εἰς τὴν ναὸν τῆς Εἰρήνης.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ τοῦ σχήματος τῶν βιβλίων, ὡς εἰπομεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν οἰκονομίας ἥτοι περὶ τῆς τάξεως καὶ διαθέσεως τῆς ὕλης εἰς τὰ Λατινικὰ χειρόγραφα· ἡ τάξις αὕτη δὲν ἦτο ἀνέκαθεν ἡ αὕτη, τὸ πρῶτον τὰ γράμματα δὲν ἐχωρίζοντο εἰμὴ εἰς μόνους τοὺς στίχους, ἢ δὲ ὑποδιαίρεσις εἰς λέξεις, περιόδους, παραγράφους καὶ κεφάλαια εἶναι πολλὰ μεταγενεστέρα· εἰς τὸ τέλος ἐκάστου βιβλίου ἐτίθετο τὸ σημεῖον < ὀνομαζόμενον coronis (κορωνίς)· ὅλα δὲ τὰ φύλλα ἦσαν ἀλειμμένα μὲ κεδρέλαιον ἢ μεμυρωμένα διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τῆς ζούφιας.

Οἱ Ῥωμαῖοι βιβλιοπῶλαι ὀνόμαζον τοὺς καταλόγους αὐτῶν Συλλάβους, μὴ ἀκολουθούντες τὴν ἤδη ἐν χρήσει ἀλφαιτικὴν τάξιν, ἀλλ' ἀριθμητικὴν· ἡ περίληψις ἐκάστου βιβλίου ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ. Πολλοὶ βιβλιοπῶλαι χάριν πλειοτέρας ἀκριβείας, ἀνέθεταν τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ διόρθωσιν τῶν διαφορῶν συγγραμμάτων εἰς αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς τῶν καὶ ὁ Ἀῦλος Γέλλιος μνημονεύει ἐνός

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Αναγινώσκουμεν εἰς τὸν Γαλλικὸν Χρόνον τῆς 26 Ἰανουαρ. ε. ε. τὰ ἑξῆς ὅτι ὡν ἐξάγεται ὅτι ἡ ἐφημερίς τῆς Σμύρνης ἀναγγέλλασα ἐσχάτως τὴν ἐκπεραιώσιν τῆς μεταξὺ Ρωσσίας, Ἀγγλίας καὶ Αὐστρίας συνθήκης ὡς πρὸς τὰ πράγματα τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἦτον καλῶς πληροφορημένη.

Ἐξ ἐπιστολῆς τὴν ἑοικέν ἀπὸ Λονδίνου ἐλάβομεν ἐπιβεβαιῶνται αἱ πληροφορίες αὐτὰς ὅτι ὁ Χρόνος ἐδωκεν ἤδη περὶ τῆς υποτιθεμένης παραδοχῆς νέων προτάσεων τοῦ Κ. Βρουάφ.

Αἱ ἐκ μέρους τῆς Ρωσσίας γινόμεναι πρῶται προτάσεις εἰς τὰς ὁποίας ὁ Λόρδος Παλμερσὶν εἶχεν ἐν μέρει ἀποδεχθῆ, ἀπεβλήθησαν παμφηρεῖ σχεδὸν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ ὑπουργείου· αἱ προτάσεις αὗται δὲν ἐπανελήφθησαν παντάπασιν, ἐχρησίμευσαν δὲ μόνον ὡς βάσις ἐνὸς ἄλλου σχεδίου τοῦ Λόρδου Παλμερσίνος τὸ ὅποιον θέλει φαίνεται ὑποβληθῆ εἰς τὰς πέντε δυνάμεις· ἀλλὰ τὸ νέον τοῦτο σχέδιον δὲν εἶχεν ἀκόμη συζητηθῆ ἀπὸ τοῦ συμβουλίου κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταχυδρόμου· μολοντοὶ ἐκονοποιήθη ἰδιαίτερος εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Γαλλίας.

Α Γ Γ Α Ι Α .

Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἀσχολεῖται ἀπὸ τῆς συγκαλέσεώς της εἰς ὑπόθεσιν τινα καθ' ἣν τὰ προνόμια τῆς προσεβλήθησαν ἀπὸ τοῦ ἀνώτατον τοῦ Κράτους δικαστηρίου· ἰδοὺ τὸ ἱστορικὸν τοῦ πράγματος.

Κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς Βουλῆς σύνοδον, ὁ βιβλιοπώλης Στοκδάλης, θεωρήσας ἑαυτὸν περιῦθροισθέντα εἰς τινα ἐκθεσιν δημοσιευθεῖσαν κατὰ διαταγὴν τοῦ κοινοβουλίου, ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὸν τυπογράφον τοῦ σώματος τούτου Κ. Ἀνσάρδην.

Ἡ Βουλὴ μικρὸν ἀντέτεινε εἰς τὸ κίνημα τοῦτο, καὶ τὰ δικαστήρια ἀντὶ τὰ διακόψωσι τὴν καταδίωξιν, ἀποδίδοντα δικαιοσύνην εἰς τὸν Κ. Στοκδάλην κατεδίκασαν τὸν ἀντίδικόν του εἰς τὴν πληρωμὴν 200 λιρῶν ἐπληρώσων ἤτοι 5,600 περίπου δραχμῶν. Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπληρώθη· ἀλλ' εὐρίσκειται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ Σερύφου ὅστις προσεβλήθη παρὰ τῆς βουλῆς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της διὰ νὰ διαταχθῇ νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Κ. Ἀνσάρδην· ἡ περὶ τούτου πρότασις ἐγένετο δεκτὴ ἐν τῇ βουλῇ ὑπὸ 286 ψήφων κατὰ 167, καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Κ. Ροβέρτος Πήλ ἐλάλησε καὶ ἐψήφισεν ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου.

Ἐπροσκήθη λοιπὸν καὶ ἐξετάσθη εἰς τὴν βουλὴν ὁ Κ. Στοκδάλης τὴν 17, καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ Λόρδου Ι. Ρούσελ ἐκηρύχθη ἐνοχὸς παραβιάσεως τῶν προνομίων τῆς βουλῆς καὶ ἐφυλάκισθη· ἡ ἀπόρρασις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ 239 ψήφων κατὰ 105.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 18, οἱ ἐκδίδοντες τὴν κατὰ τοῦ Κ. Ἀνσάρδου ἀπόφασιν δικασταί, προσκαθόντες καὶ ἐξετασθέντες, ἐξέφρασαν τὴν λύπην των διότι ἐδυσχερύνοντες τὴν βουλὴν· ὁ Κ. Ρ. Ἰγγλὶς ἐπρότεινε ν' ἀπαλλαγῶσι νέας ἐμφανίσεις, ἀλλ' ὁ Λόρδος Ι. Ρούσελ ἀντεπρότεινε νὰ ἐμφανισθῶσιν αὖθις τὴν δευτέραν, καὶ ἡ γνώμη του ἐγένετο δεκτὴ.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν περιεπλέχθη οὕτω διότι οἱ μὲν δημοτικοὶ ἀξιωματικοὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ νομικοὶ, ἅπαντες σχεδὸν κλίνοντες πρὸς τοὺς τόρεις, ὑπερασπίζονται τὰ δικαστήρια· καὶ ὁ Λόρδος Δευμάνης, πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου, ἐξέδωκεν ἀπόφασιν παραγγέλλουσαν τὸν φύλακα, ὅς τις κρατεῖ φυλακισμένους ἐντὸς τῆς βουλῆς τοὺς δικάσαντας τὴν ὑπόθεσιν ταύτην Σερύφους, νὰ τοὺς προσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς κρατήσεώς των· ὅψ' ἐτέρω δὲ ἡ βουλὴ διέταξε τὸν φύλακα νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι ἐφυλάκισε τοὺς Σερύφους ὡς προσβαλόντας τὰ προνόμια της. Τοιαύτην λαβὼν ἀπάντησιν, εἶναι πιθανώτατον ὁ πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου νὰ ἐκδώσῃ ἐνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ φύλακος· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κατὰ τὴν βουλῆς εἶναι ἀπαράβιαστον, εἶναι ἐπίσης πιθανὸν ὅτι ἡ διχόνοια αὕτη δὲν θέλει προχωρήσῃ περαιτέρω.

ΗΝΘΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Ἐλάβομεν τελευταῖον τὸ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς Συνελεύσεως ἐκφωνηθὲν διάγγελμα ὑπὸ τοῦ Κ. Βάν Βούρεν, Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτικῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἐκτενέστατον τοῦτο ἔγγραφο, δὲν εἶναι πολλὰ περιέργων δι' ἡμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, καθόσον ἀφορᾷ τὴν γενικὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ τὸ οικονομικὸν αὐτοῦ μέρος εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς διὰ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὅποιαν ἡ νομισματικὴ κατάσταση τῆς δημοκρατίας ταύτης ἔχει εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

βιβλιοπώλου ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸ παραμικρὸν λάθος εἰς τὰ βιβλία του· προσέειπε ὁμοίως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, ὅτι ὑπῆρχον καὶ βιβλιοπώλαι οἵτινες ἔχοντες τοιαύτας ἀνώσεις, ἠπάτων τὸ ἀμαθὲς κοινόν· ἡ ἀγρυπνία λοιπὸν ἦτον ἐκτοτε ἐν χρήσει.

Πολλὰ τῆς πόλεως τμήματα ἦσαν εἰς ῥώμην ἀποκλειστικῶς προσδιορισμένα εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο· ὁ πρωταρχεὺς Ἀδὸλος Γέλλιος λέγει εἰς δύο χωρία του ὅτι εἰς τὸ παρὰ τὴν γέφυραν Subletus τμήμα ὑπῆρχεν βιβλιοπορικὴ ἀγορὰ ὅπου εἰμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ τις εἰς μικρὰν τιμὴν τὰ πονήματα τοῦ Οὐδεργίλου καὶ Ἀδρατίου· ἄλλη τοιαύτη ἀγορὰ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατασκευασθείσης μεγάλης πλατείας, ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ πονήματα τοῦ Μαρτιάου. Πολλὰ δὲ βιβλιοπωλεῖα εὕρισκοντο καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὑποθηματοποιῶν.

Οἱ πολυμήχανοι οὗτοι ἄνθρωποι ἐτοιμαζόμενοι τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πρὸς πώλησιν συγγραμμάτων ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ προπυλαίου ἢ καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν αὐτῶν. Αἱ γινόμεναι εἰς Πομπηίαν ἀνακαλύψεις δὲν ἀφίνουσι καμμίαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Προσθετόν ὅτι αἱ ἀποθήκαι αὐτῶν ἦσαν, ὡς τὰ ἐργαστήρια τῶν κορευῶν, καταστήματα τρόπον τινὰ δημόσια, ὅπου ἐσυνάζοντο οἱ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι ἄνθρωποι διὰ νὰ διατρέξωσι τὴν ἐφημερίδα (Diurnus), τὸν Μηνύτορα τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ῥώμης, ν' ἀναγνώσῃσι τὰ ὀνόματα συγγραμμάτων καὶ νὰ δημηλώσῃσι περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας. Κατὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ νεώτεροι παρῶμεν τοὺς ἀρχαίους.

Οἱ Ῥωμαῖοι βιβλιοπώλαι δὲν ἠμέλουν νὰ στήνωσι καὶ τὰς μικρὰς ἐκείνας παλάδας εἰς τὰς ὁποίας πίπτει τὸ κοινόν· οὕτως π. χ. προσήρτων συχνάκις τὸ ὄνομα γνωστοῦ συγγραφέως εἰς νέον σύγγραμμα διὰ νὰ θαυμάζωσιν τὰ ὅμματα τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοῖς δίδουν πέρασιν. Ὁ Γαλλὸς δὲν ὀνειδίζεται, ὅτι τὸ ὄνομα του ἐτίθη εἰς Ῥώμην ἐπὶ τοῦ συγγράμματος ἐνὸς ἄλλου, ἀλλ' ὅτι φιλόλογος τις γινώσκων τὸ ὄνομα του, ἀνεκάλυπεν παρεῦθε τὴν ἀπάτην. Μ' ὅλον τοῦτο ἀμφιβά-

damnation de son gérant responsable à un mois de prison et 50 dr. d'amende. Nous n'entreprendrons pas l'analyse de ce plaidoyer de nouveau genre, car nous ne prévoyons pas qu'il soit possible de persuader la Minerve d'une vérité qu'elle est si intéressée à ne point admettre. Mais nous lui ferons simplement remarquer qu'il est parfaitement inutile de chercher à interpréter les lois établies d'une manière aussi pleine de contrainte. L'esprit public sait parfaitement à quoi s'en tenir sur les lois et sur leur appréciation dans des circonstances semblables à celles dont se plaint la Minerve.

FAITS DIVERS.

Les nouvelles de l'intérieur sont de la nature la plus satisfaisante, concernant l'état de l'agriculture et des travaux industriels. Aucun nouveau fait de brigandage n'était venu troubler la sécurité publique.

— La quarantaine de 7 jours dernièrement imposée dans les îles Ioniennes aux provenances de la Grèce vient d'être levée.

— Le tricandieri de commerce du cap. Jean Melissis, a naufragé dans la nuit du 29 de ce mois en venant de Chalcis au Pirée. Tout son équipage a heureusement pu se sauver.

NOUVELLES EXTERIEURES.

Contrairement à la nouvelle que le journal de Smyrne a dernièrement publiée, relativement à la conclusion d'un traité entre la Russie l'Angleterre et l'Autriche, et que nous avions insérée dans notre précédent numéro, on lit dans le *Tems* du 26 janvier:

Une lettre que nous recevons de Londres nous confirme l'exactitude des informations que nous avons déjà données au sujet de l'acceptation des prétendues propositions nouvelles de M. de Brunow.

Les premières propositions faites au nom de la Russie, et à demi-accueillies par lord Palmerston, ont été repoussées, comme nous l'avons dit, par la presque-unanimité du cabinet anglais.

Ces propositions n'ont pas été reproduites.

Elles ne l'ont été sous aucune forme. Elles n'ont pu que servir de base à un contre-projet rédigé par lord Palmerston, et sur lequel les cinq puissances seraient appelées à se prononcer. Mais au départ du courrier, les propositions de lord Palmerston n'étaient encore qu'à l'état de projet; elles n'avaient point été discutées en conseil. Cependant il en avait instruit officieusement et à titre de communication l'ambassadeur français.

ANGLETERRE.

La chambre des communes s'occupe depuis sa réunion d'une affaire dans laquelle ses privilèges ont été lésés par la cour du banc de la Reine. En voici l'historique:

Pendant le cours de la dernière session, un libraire, nommé Stockdale, croyant avoir à se plaindre d'une imputation élevée contre lui dans un rapport publié par ordre du parlement, actionna devant les tribunaux M. Hansard, imprimeur de la chambre.

La chambre des communes insista peu sur cette difficulté, et les tribunaux, au lieu d'interrompre les poursuites commencées, donnèrent gain de cause à M. Stockdale, et condamnèrent son adversaire au paiement de 200 livres sterling. L'amende a été payée; mais elle est en ce moment dans les mains du schériff. La chambre des communes vient de mander le schériff à la barre, pour lui enjoindre de restituer l'amende à M. Hansard. Cette motion, faite par lord John Russell, a 286 voix contre 167. Sir Robert Peel a parlé et voté, en cette circonstance, pour le ministère.

Dans la chambre des communes du 17, M. Stockdale a été amené à la barre et interrogé, et lord John Russel a proposé qu'il fut déclaré coupable d'une violation des privilèges de la chambre, et qu'il fut commis à la garde du sergent d'armes; cette motion a été adoptée par une assez forte majorité, 239 contre 105.

Dans la séance du 18, les shériffs et sous-shériffs qui avaient prononcé le jugement contre M. Stockdale, ont été traduits à la barre et interrogés; ils ont témoigné leurs regrets d'avoir encouru la disgrâce de la chambre. Sir R. Inglis a demandé

l'estai πολύ ἂν οἱ Ῥωμαῖοι βιβλιοπώλαι ἐγίνωσκον τὴν διὰ συνδρομῶν ἐκδοσιν βιβλίων, ἢ τὴν παντοδυναμίαν τῶν προγραμμάτων, ἢ τέλος, τὴν θαυμαστὴν πανάκειαν τῶν ἐφημεριδογραφικῶν ἐπαίνων.

Ἡ τιμὴ τῶν βιβλίων ἦτο μετρία, ὡς πρὸς τὴν σπάνιν τοῦ παπύρου, τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς περγαμνῆς καὶ τὴν μεγάλην ἐυσκολίαν τῆς ἀντιγραφῆς· ὑφόνετο δὲ ἡ τιμὴ αὕτη ἀναλόγως μὲ τὴν ζήτησιν τῶν βιβλίων. Ὁ βιβλιοπώλης Ἀδρέας ἐπροσδιώρισε διὰ τὸ πρῶτον βιβλίον τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ Μαρτιάου τιμὴν τὴν μετρίαν, ὥστε ἀφαιρουμένης τῆς δαπάνης τῆς περγαμνῆς καὶ τῆς ἀντιγραφῆς δὲν ἐκέρδιζεν σχεδὸν τίποτε καὶ μ' ὅλον τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπαραινέτο ὅτι τὰ σύγγραμμά του ἐπωλεῖτο ἀκριβὰ. Ὁ Λευκιανὸς μνηστρίζει ἀμαθῆ τινα Κροίσσον ὅστις ἀγωνιζόμενος ν' ἀποκτήσῃ πλουσίαν βιβλιοθήκην, ἐφανακίζετο πάντοτε ἀπὸ τοῦς βιβλιοπώλας.

Οἱ βιβλιοπώλαι οὗτοι ἐρινηλάτων τοὺς καλοὺς συγγραφεῖς καὶ ἅμα ἐμυρίζοντο κανένα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα εὐρύαν τινα δὲν τὸν ἀφιναν νὰ ἡσυχάσῃ πρὶν ἢ συμβεβῆσθαι μαζὶ των, καὶ τότε πάλιν τὸν ἐβασάνιζον ἀπαύστως νὰ τελειώσῃ ὅσον ἐνεστί ταχύτερον τὸ ἔργον του· οὕτως ἐπράξεν ὁ Ἰρύψων ὡς πρὸς τὸν Κουντίλιανόν.

Οἱ φιλόδοξοι ἐπερηζέσαν τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου τὸ ὅποιον ὑπελαμβάνετο γεγραμμένων ἰδιοχείρως παρὰ τοῦ συγγραφέως· τοῦτο ὀνομάζετο pretium affectionis, κατὰ φαντασίαν τιμὴ (*). Ὁ Ἀδὸλος Γέλλιος ἀναφέρει ὅτι τὸ χειρόγραφον τῆς Ἀδωνιάδος ἐπωλεῖτο μέχρι 200 χρυσῶν νομισμάτων ἤτοι 3,118 δραχμ. περίπου (διότι τὸ χρυσὸν νόμισμα εἶχεν 15 δρ. καὶ 54 λεπ.). ἡ τιμὴ αὕτη δὲν θέλει φανῇ ὁπρὸς ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι εὕρισκον ἀσσοὶ Ῥωμαῖοι οἵτινες ἠγόραζον 8 καὶ 10 χιλιάδας ἀργυρᾶ νομίσματα σπάνιον πλακούντιαν μετακομισθὲν μακρόθεν καὶ ἐδίδον συμπόσια ἀξιζόντα περὶ τὰς 280,000 δραχμ. ἡμετέρας.

(Revue Britannique.)

(*) Ἐς τὴν ὀνομαζομένην Πολιτικὴν Δικονομίαν μας

Ο Κ. Βέν Βούρεν διώκει μετά πολλῆς σταθερότητος τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τοῦ συνισταμένου, ὡς γνωστὸν, εἰς τὸ νὰ περιστείλῃ τὰς καταχρήσεις τῶν τραπεζῶν, νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὴν φύλαξιν τῶν δημοσίων χρημάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὠφελοῦνται διὰ τὰ ἀυξάνουσιν ἐπάπειρον τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ γραμματίων, νὰ συστήσῃ οἰκονομικὴν τινὰ ἀρχὴν ἐξηρημένην, ὡς ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τελευταῖον εἰς τὸν τόπον τοῦ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀπαιτουμένου νομισματικοῦ ποσοῦ, ἀπαιτῶν ὥστε αἱ δημόσιοι εἰσπράξεις καὶ δαπάναι νὰ πληρῶνται ὅχι πλέον εἰς τραπεζογραμματίαι, ἀλλὰ εἰς χρήματα.

Λιβερπούλ, 20 Ἰανουαρίου. — Διὰ τοῦ ταχυπλόου ἡ Ἀρκτὴ Ἀμερικὴ, ἀναχωρήσαντος ἀπὸ Νεοβόρακον τὴν 2 Ἰανουαρίου, δὲν ἐλάμβανεν πολλοῦ λόγου ἀξίας ἐμπορικῆς εἰδήσεις· αἱ τράπεζαι τῆς Φιλαδελφίας δὲν κάμνουσιν ἤδη προεξοφλητικὰς ἐργασίας, καὶ αἱ ἄλλαι τράπεζαι προτιμῶσι τὰ γραμματίαι τῶν γειτόνων αὐτῶν τραπεζῶν καὶ τὰ τῆς τραπεζῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τὰ ἴδια ἐδικά των· ἡ τελευταία αὕτη τράπεζα δὲν μελετᾷ νὰ πληρώσῃ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τόκους· τὸ νόμισμα εἶναι σπάνιον, ἡ δὲ τιμὴ τῶν συναλλαγῶν ἡ αὕτη ὡς καὶ κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ὅσα προΐδμεν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν πραγματιῶνται ἀπὸ τὰς ἄχρι τοῦδε γενομένας· οἱ μετριόφρονες ἐθριάμβευσαν ἀπανταχοῦ τῶν ἐπαρχιῶν, νικηθέντες κατὰ κράτος εἰς μόνην τὴν πρωτεύουσιν ὅπου ἀπὸ 4094 ἐκλογεῖς οὐκ ἐνεργήσαντας τὸ δικαίωμα τῶν ἐλαθον αὐτοὶ 1323 ψήφους, οἱ δὲ ῥιζοσπάσται 2769. Ἄλλ' ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὸ Μαδρίταν ἡ ὑπεροχὴ τῶν τελευταίων αὐτῶν περιορίζεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως, διότι τὰ περίχωρα φαίνονται ἀποδεχόμενα μᾶλλον τοὺς μετριόφρονες προτιμηθέντας· ἡδη αὐτοὶ εἰς 10 ἐκλογὰς ἐπὶ 14.

Αἱ ὀκτωκαίδεκα ἐκλογαὶ τῆς Ναυάρρας ἔγιναν ὅλαι πρὸς ὄφελος τῶν μετρίων· τὰ πάντα λοιπὸν συντρέχουν εἰς τὸ νὰ βεβαιώσωσι τὸ προγνωστικὸν ἡμῶν ὅτι ἡ νέα Ἰσπανικὴ βουλὴ θέλει συγκροτηθῇ τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ περαιώσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐπὶ ἐδραίων βάσεων στερεώσεως τῆς τάξεως καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ Χερσονήσῳ.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Καβρέρα ὅστις τοσάκις ἀνηγγέθη καὶ τοσάκις ἐψεύσθη δὲν ἀμφισβälleται ἤδη ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τῶν Παρισίων. Μολαταῦτα τὴν 21 Ἰανουαρίου εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἐσπαρτέρου ἐδίσταζον εἰσελθεῖν ἂν τῶν ὄντι δὲ στρατηγὸς ἐκείνος ἀπέβηκεν· καὶ αὐτόμολοι τινες ἔλεγον αὐτοῖς ὅτι ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν Καρλιστὴν ὅστις ἐντὸς τῶν ὑποκειμένων εἰς τοὺς ἀποστάτας χωρίων ἤθελε τολμήσει νὰ ἐκφωνήσῃ ὅτι ὁ Καβρέρος ἀπέθανεν.

ΒΕΛΓΙΟΝ.

Ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰς Βελγικὰς ἐφημερίδας.

Πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες παρευρέθησαν τὴν τετάρτην εἰς τοῦ δούκους Κ. Ἀρεμβέργου, ὅπου, ὡς λέγουν, λόγος πολλὸς ἔγινε περὶ τῶν διατρεχόντων καὶ μάλιστα περὶ τῶν μεταβολῶν τοῦ ὑπουργείου· ἐν γένει ἐθεώρουν τὴν μεταβολὴν ταύτην ὡς βεβαίαν καὶ προσεχῆ καὶ τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο τόσῳ προχωρημένον ὥστε ὁ ἀπεσταλμένος μίαις Γερμανικῆς Αὐλῆς ἐνόμισεν ὅτι δύναται νὰ συγχαρῇ τὸν στρατηγὸν Κ. Βιλμάρνν διὰ τὸν προσεχῆ διορισμὸν τοῦ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερ. Γραμματείαν.

Ὁ διορισμὸς οὗτος εἶχε τῶν ὄντι διαδοθῆ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θεωρηθεὶς παρὰ τῶν πλειοτέρων ὡς ἀκατάλληλος ἔμεινε κατὰ μέρος· ἡ θέσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἔξωτερικῶν δὲν ἤρμιζεν εἰς τὸν στρατηγὸν Κ. Βιλμάρνν, ὅστις ἤθελε εἶσθαι καταλληλότερος νὰ καθέξῃ τὴν πρεσβείαν τοῦ Βερολίνου εἰς ἣν καὶ πρόκειται πραγματικῶς νὰ διορισθῇ, καὶ ὡς στρατιωτικὸς καὶ ὡς ἔμπειρος περὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ ὡς κατέχων τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν ἄλλος ὑποψήφιος τῆς πρεσβείας ταύτης ἦτο ὁ Κ. Λεβὼ, ὅστις δὲν ἐπανερχεταί κατὰ τὰ φαινόμενα εἰς Φραγκφούρτιον· ἀλλὰ δὲν θέλει προτιμηθῇ τοῦ Κ. Βιλμάρνου.

ΑΛΓΕΡΙΑ.

Ἐπιστολὴ τῆς 25 Ἰανουαρίου ἀπὸ Ἀλγερίων.

Οἱ Ἀραβες δὲν φαίνονται ἤδη πονεῖν, καὶ ὁ Ἀβδελ - Καδέρης ἐπικαλεῖται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀπίστων ἔλεος καὶ εἰρήνην· ματαίως ὅμως διότι οἱ ἀπόστολοι τοῦ ἀπεπέμψθησαν ἄπρακτοι. Μεγάλῃ ἡσυχίᾳ βασιλεύει εἰς Βλιδαν καὶ πέριξ, ἡ δὲ μετὰ τῶν στρατοπέδων συγκοινωνία δὲν διακόπτεται πλέον, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ κοινοῦ ἔχοντας ἰδιοκτησίας εἰς τὴν πεδιάδα μελετοῦν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς των διὰ νὰ ἀνεγείρουν τὰ εἰρεπεία των καὶ νὰ ἐπαναλάβωσι τὰς ἐργασίας των· ἀλλὰ· τίς θέλει τοὺς ἐγγυηθῇ ἀσφάλειαν;

Σὰς προέγραψα ὅτι ὅλα τὰ πολεμικὰ πλοῖα ὅσα πηγαίνουν ἀπὸ Ἀλγερίου εἰς Ὅραν νὴν ὀφείλου νὰ ῥίπτουν κατὰ τῆς Χερσάλης ἀριθμὸν τινὰ κανονοβολισμῶν πρὸς ἐκδίχσιν τῆς ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης γενομένης πειρατείας κατὰ τινος Γαλλικοῦ βρικίου· ἡ ἐκδίχσις αὕτη ἐκτελεῖται ὀλονέν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀριθ. βιβλ. κατάχωρ. 54.

Εἰδοποιεῖται τὸ κοινὸν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1840 χρειάζονται πεντήκοντα ἴπποι διὰ τὸ Βασιλικὸν ἱππικόν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν ν' ἀναλάβωσι τὴν προμήθειαν ταύτην δύναται νὰ διευθύνωσι τὰς προτάσεις των εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Βασιλικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 (14) Φεβρουαρίου 1840.

Ὁ Συνταγματάρχης· Ἀνώτερος Φρουραρχὸς
καὶ Ἰπασπιστὴς τῆς· Α. Μεγαλειότητος
Ε.Σ.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΠΑΛΗΣ.

qu'ils fussent déchargés d'une nouvelle comparaison; mais lord John Russell a proposé, comme amendement, qu'ils comparussent lundi. Cet amendement a été adopté.

Cette affaire s'est ainsi aggravée: Les magistrats municipaux de la Cité et les gens de loi, qui sont généralement favorables aux torys, ont pris parti pour la cour du banc de la reine. Lord Denman, qui préside ce tribunal élevé, a rendu un arrêt d'*habeas corpus*, pour ordonner au sergent d'armes, qui retient les shérifs prisonniers dans l'enceinte de la chambre des communes, de les représenter à la cour et de venir expliquer les motifs de leur détention. La chambre des communes, de son côté, a ordonné au sergent d'armes de répondre qu'il avait mis les shérifs en prison, pour avoir porté atteinte aux privilèges de la chambre. Sur cette réponse, lord Denman décréta probablement le sergent d'armes de prise de corps. Mais l'enceinte de la chambre est inviolable, et il est à croire que l'affaire en restera là.

(Sémaphore)

ETATS-UNIS.

Le message de M. Van Buren, président des Etats-Unis, à l'ouverture du congrès, nous est enfin parvenu. Ce document, qui est d'une grande étendue, ne présente pas un bien vif intérêt pour les nations européennes, en ce qui concerne la politique générale; mais sa partie financière mérite une grande attention, à raison de l'influence que la situation monétaire de cette république exerce sur le commerce et l'industrie de la France et de l'Angleterre.

M. Van Buren poursuit avec fermeté son plan de réprimer les abus du système des banques, d'enlever à ces établissements la garde des fonds de l'état dont ils profitent pour exagérer leurs opérations et leurs émissions de billets, de créer une agence financière relevant, comme en France, de l'autorité publique, et d'assurer enfin à son pays un approvisionnement suffisant de numéraire, en exigeant que les taxes et les dépenses publiques soient acquittées non plus en papier de banque mais

LIVERPOOL, 20 janvier. — La paquebot l'*Amérique du Nord*, parti de New-York le 2 janvier, nous a apporté des nouvelles commerciales qui ne présentent pas un grand intérêt. Le 2 janvier, le tarif devait subir une réduction. Les banques de Philadelphie ne font point d'opérations d'escompte, et les autres banques préfèrent à leurs propres billets de leurs voisins ou ceux de la banque des Etats-Unis. La banque des Etats-Unis ne se propose point de payer un dividende au mois de janvier. L'argent est rare: le taux du change est coté comme lors des dernières nouvelles.

ESPAGNE.

Jusqu'à présent, les résultats des élections connues, ne font que confirmer nos prévisions; le parti modéré triomphe dans presque toutes les provinces, mais il a été complètement battu à Madrid. Dans cette ville, sur les 4094 électeurs qui ont pris part aux opérations parlementaires, les modérés ont obtenu 1323 voix et les exaltés 2769. Mais si la victoire se prononce pour les exaltés dans l'enceinte de la capitale, il n'en est pas de même dans les districts, qui l'avoisinent; parmi ces districts 10 sur 14 se sont déjà prononcés en faveur de l'opinion modérée.

Les votes des dix-huit districts de la Navarre ont assuré une éclatante majorité au parti modéré. Ainsi tout s'accorde jusqu'à présent, pour nous faire persister dans notre opinion, que la nouvelle chambre espagnole, élue sous l'impression de la nécessité de fonder, enfin, la paix et la liberté de la péninsule sur des bases durables, se trouverait à la hauteur d'une mission de conciliation et de sage progrès.

On sait que la nouvelle de la mort de Cabrera si souvent annoncée et si souvent démentie, ne fait presque plus l'objet d'un doute dans les feuilles parisiennes. Le 21 janvier, à Mas-de-las-Matas, quartier du duc de la Victoire, on se demandait si ce chef de partisans était bien réellement mort. Des déserteurs venaient y dire que la peine de mort frappait le carliste qui dans les villages soumis à la faction, osait assurer que Cabrera avait rendu le dernier soupir dans son trajet d'Hervès à Morela

(Sémaphore)

BELGIQUE.

On lit dans les journaux belges:

Beaucoup d'hommes politiques assiraient à la grande réunion de mercredi, chez M. le duc d'Areberg. Leurs entretiens à l'ordre du jour, et particulièrement sur la reconstitution du cabinet. On paraissait s'accorder à considérer comme inévitable dans un avenir plus ou moins rapproché, un remaniement ministériel. Il paraît même que sur la foi d'un bruit répandu récemment dans quelques cercles, le ministre plénipotentiaire d'une cour d'Allemagne a cru pouvoir adresser ses félicitations à M. le général Wilmar, touchant sa prochaine entrée au département des affaires étrangères.

Il a été, en effet, question de confier au général Wilmar, l'un des deux porte-feuilles de M. Theux, mais nous pensons que cette combinaison, qui avait trouvé très peu d'approbateurs, a été abandonnée. Le poste de ministre des affaires étrangères ne conviendrait pas à M. le général Wilmar, il serait beaucoup mieux placé à la légation de Berlin, dont il s'agit, dit-on, de lui confier la direction. Sa qualité de militaire, son expérience en industrie et la connaissance qu'il possède de la langue allemande, tels paraissent être les principaux titres qu'on fait valoir en faveur de sa nomination aux fonctions de ministre plénipotentiaire à Berlin. Il était également question de donner ces fonctions à M. Lobeau, qui ne paraît pas devoir retourner à Francfort; mais il est probable que ce projet ne se réalisera pas.

AFRIQUE.

Lettre d'Alger, le 25 Janvier.

On ne voit plus les Arabes nulle part, et Abd-el-Kader demande au gouverneur des infidèles, paix et miséricorde; plusieurs de ses envoyés ont été congédiés par le maréchal, sans répose. Tout est tranquille à Blidah et aux environs, et les relations entre les camps ne sont plus interceptées; plusieurs colons propriétaires de terres dans la plaine se proposent de retourner bientôt à leurs fermes pour en relever les ruines et reprendre leurs travaux agricoles; mais qui leur garantira la sécurité?

Je vous ai dit que chaque bâtiment de guerre allant d'Alger à Oran, est tenu de s'arrêter devant Cherchell et de tirer une certaine quantité de coups de canon pour punir cette ville de son acte de piraterie contre le brick le *Frédéric-Adolphe*. Cela s'exécute.

(Sémaphore.)

Le gérant responsable JEAN A. BALIS.